

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

5.

Tanulmányozásunkban eljutottunk a Hegyibeszédhez, a Bibliának Máté evangéliuma ötödik fejezetében feljegyzett csodálatos részéhez.

Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre és miután lejött, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt és így tanította őket.

Az első dolog amit észre kell vennünk itt, hogy a Hegyibeszéd nem mindenkihez szól. Jézus itt nem a sokaságot tanította, hanem a tanítványaihoz beszél. Ha valaki nem Jézus Krisztus tanítványa, annak nagyon nehéz a Hegyibeszédet megértenie, mert számára nem igazán alkalmazható. A Hegyibeszédet csak Jézus tanítványai tudják alkalmazni.

Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá a tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket:

Jézus leült, ahogyan ezt a kor tanítói tették. Abban az időben a tanító ült, míg a diákok állva hallgatták. A dolgok azóta némileg megváltoztak.

Ha a tanár felállt, ezzel kifejezésre juttatta, hogy valamilyen igazságot szándékozik hirdetni. Amikor Jézus a Templom-hegyen volt, János evangéliumának 7. fejezetében, felállt és így kiállt: *“Ha valaki szomjazik, jöjjön el hozzám és igyék”*. Dicsőséges igazságot hirdetett az embereknek és ezt testhelyzetével is hangsúlyozta. Az egyszerű tanítás folyamán azonban ülve maradtak.

Jézus ennek a tanításnak az elején azokat az embereket ábrázolja, akiket tanít. Leírja tehát, hogy milyen Isten gyermeke. Később majd így szól: *“azért, hogy legyetek mennyei Atyátoknak gyermekei”*. Beszél tehát az Atyáról és gyermekeiről, amit boldog-mondások formájában tesz, ahol a „boldog” szó „áldottat” is jelent. Az „áldott” vagy „boldog” szó szerint azt jelenti, „ó, mennyire boldog”. Mivel ez az eredeti jelentése ennek a szónak, rögtön az elején ellentmondásosnak tűnik, hogy úgy kezdi,

Ó mennyire boldogok a lelki szegények.

Mi nem úgy szoktunk a lelki szegényekre gondolni, mint akik nagyon boldogok. Jézus mégis, amikor Isten gyermekeinek jellemvonásairól beszél, rögtön azzal kezdi, hogy ó mennyire boldogok a lelki szegények.

Egyes modern tudósok, akik megpróbálták ezt úgy fordítani, illetve értelmezni - itt ugyanis nem fordításról hanem értelmezésről van szó - hogy „boldogok lelkükben a szegények”. Ez azonban nem feltétlenül igaz így. Sok olyan szegény embert ismerek, akiknek nagyon keserű a lelkük, tehát a szegénység nem tesz feltétlenül boldoggá. Jézus nem fizikai szegénységről beszél, hanem lelki szegénységről. Itt a lelki szegénység a büszkeség ellentéte. A lelki szegénység az Istennel való személyes találkozás elengedhetetlen következménye. Ha tehát találkoztál már Istennel, akkor ennek az azonnali velejárója a lelki szegénység. Ha valaki büszke és felfuvalkodott, az az ember soha nem találkozott még igazából Istennel. Ézsaiás könyvének 6. fejezetében, amikor Uzzijjá, ez a népszerű és hatalmas király meghalt, Ézsaiás azt írja: *“Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot ... Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és a tisztátalan*

ajkú nép között lakom". Mindig ez a következménye annak, ha valaki igazából meglátja Istent: „Jaj nekem, elvesztem“. Amikor Dániel meglátta az Urat az arca eltorzult és elhagyta az ereje. Amikor Péter találkozott az Úrral, azt mondta neki: „*Távozz tőlem, mert bűnös ember vagyok*“. Az az ember aki meglátja Istent, az önmagát is valós állapotában látja meg.

Jézus beszélt arról a hibánkról, hogy gyakran másokhoz hasonlítjuk magunkat. Ha téged figyelek, akkor magamat nem látom olyan rossznak. Ha a te hibáidat nézem, akkor azt gondolom, hogy nem is vagyok olyan rossz. De ha az Úrra tekintek - tisztaságára, szentségére, igazságára - akkor azt mondom: „Jaj nekem, elvesztem“. Az igazi lelki szegénység önmagam igazi kiértékelését jelenti, nem más emberek fényében, hanem Isten fényében. Amikor felismerem a magammal kapcsolatos igazságot, Isten segítségét kérem: „Uram segíts!“

Ugyanarról van szó, amit Pál apostol is érzett. „*Ő én nyomorult ember, ki szabadít meg engem a halálra ítélt testből*“. Mindig ez a kezdet, így indul egy igazi kapcsolat Istennel. Jézus azt mondta, hogy *boldog az igazi ember*. Miért? Mert igazából, valóságosan találkozott Istennel. Ennek eredményeképpen övé a mennyek országa. Most már nemcsak ebben az átmeneti anyagi világban él, hanem átléphet a mennyei világba, Isten gyermeke és az örökkévaló királyság polgára lett.

Boldogok akik sírnak.

Ez talán még nagyobb ellentmondásnak tűnik. Hogyan lehetnek boldogok, akik sírnak? Ha valaki eljutott önmagának - igazi, Isten fényében történő - megismerésére, eljutott a lelki szegénységre, akkor összetörik a szíve a saját helyzete, kudarcai és bukásai miatt. Saját állapota készíti sírásra.

Az Úr ígérete azonban az, hogy ők

megvigasztaltatnak.

Ahogy az Úr elkezd munkálkodni bennem, Szentlelke és annak ereje által megtapasztalhatom Jézus Krisztus győzelmét az életemben. Ez valóban boldoggá tesz. Ez mindaddig nem történhet meg, amíg el nem jutok arra pontra, hogy nincs erőm, nincsenek képességeim és érzem, hogy segítségre van szükségem, és ez könnyekre fakaszt.

Ekkor kezdek Isten dicsőséges erejét tapasztalni az életemben, mert Ő mindazt el tudja végezni bennem, amit én önmagamtól nem voltam képes megtenni. És ez oda vezet engem, hogy őszintén tekintsek magamra.

Jézus azt is mondta, hogy

Boldogok a szelídek

Ez azt jelenti, hogy én már valóságosan látom önmagam, nem vagyok többé felfuvalkodott, nem csapom be magam önmagammal kapcsolatban. Pedig ez olyasmi, amit könnyen megtesznek az emberek.

A „szelíd“ szó jelentése annyi, hogy az Úr fényében tekintek önmagamra, és beismerem azt, hogy önmagamban semmi vagyok.

Érdekes, hogy mindezeket a tulajdonságokat a világ nem értékeli. A világ az erőszakosakat szereti. Ha ezt a szakaszt emberek írták volna, akkor teljesen más tulajdonságokkal rendelkező emberekre mondanák azt, hogy boldogok. Itt viszont Jézus Isten gyermekeit írja le, olyan tulajdonságokról beszél, amelyeket a Mennyben értékelnek.

... mert ők öröklik a földet.

Ez a föld nem az a föld, amit Isten teremtett, mert ezt a földet megrontotta az Isten elleni lázadás. Isten vissza fogja állítani ezt a földet olyanná, amilyennek Ő azt eredetileg eltervezte. Megszűnnek a háborúk és az emberek igazságban és békében fognak együtt élni. Isten királysága eljön erre a földre és Isten gyermekei pedig öröklik a földet. *„Így szólok majd hozzájuk azon a napon, jöjjetek atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”* – mondta Jézus.

A Jelenések könyvében azt olvashatjuk Krisztus testéről, hogy vele együtt fognak élni és uralkodni ezer esztendeig a földön.

„Boldogok a szelidek mert ők öröklik a földet.” Milyen dicsőséges hely lehetne ez a föld, ha nem lenne benne mindaz a szenny, amit az ember rakott bele, ha nem lennének háborúk, gyűlölködés és kapzsiság. Meg fogjuk látni a földet olyannak, amilyennek Isten eredetileg szánta, és örökölni fogjuk a földet úgy, ahogyan Isten azt elrendelte.

Ezek voltak azok ún. negatív tulajdonságok, a következő a 4 boldog-mondás viszont fordulópontot jelent. Miután meglátom magam Isten fényében és felismertem saját gyengeségemet, elkezdek éhezni és szomjazni az igazságra. Ahogy Pál Apostol írja a Római levél 7. fejezetében: *„Elismerem a törvényről hogy jó, de arra, hogy megtegyem, nincs lehetőségem, hiszen nem azt teszem amit akarok a jót, hanem azt teszem, amit nem akarok, a rosszat. Ő én nyomorult ember, ki szabadít meg engem ebből a halálraítélt testből.”*

Éhezem és szomjazom az ideális után, de ki fog segíteni nekem, hogy megtaláljam ezt az ideált? Jézus így folytatja

Boldogok akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.

Ha éhezel és szomjazol az igazságra, Isten megelégtít és betölt az Ő igazságával.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Jézus tanítása szerint a tény, hogy Isten annyi mindent megbocsátott nekünk, arra kell, hogy ösztönözzön minket, hogy mi is megbocsássunk másoknak. Mivel elnyertük Isten irgalmát, nekünk is irgalmasnak kell lennünk. Itt azonban felcseréli a sorrendet: *„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”* Mi már elnyertük Isten irgalmát, és ezért irgalmasnak kell lennünk.

Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.

Boldogok akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.

Ezzel tulajdonképpen befejeződik Isten gyermekének jellemzése. A következő boldog-mondásban azt írja le, hogy a világ hogyan fog reagálni az ilyen emberre. Ha valaki elolvassa

ezeket a tulajdonságokat, azt gondolná, hogy az ilyen embert biztosan szívesen fogadják mindenütt. A gyülekezetben biztos, de a világban annál kevésbé.

Jézus beszélt arról, hogy ne lepődjünk meg, ha gyűlöl bennünket a világ, mert Őt is gyűlöli. Ne lepődjünk meg ha nem fogad be bennünket a világ, hiszen Őt sem fogadta be. Ezek a tulajdonságok jelen voltak Jézus életében, a világ pedig keresztre feszítette Őt. Így fog a világ reagálni az ilyen emberre.

Boldogok, akiket az igazságért üldöznek.

Tehát, ha ilyen ember vagy, akkor üldözni fognak az igazságért. Az emberek ki fognak használni és lábtörlőnek néznek és haragudni fognak rád amiért rossz fényben tünteted fel őket. Hiszen te azt teszed, ami helyes, ők pedig nem akarják azt tenni, és ezért a saját büntudatukat fogják rádvetíteni.

Figyeljük meg, hogy Jézus itt nem azt mondja, hogy

Boldogok vagytok ha gyaláznak és üldöznek titeket és mindenféle rosszat hazudnak rólatok,

... mert furcsa módon viselkedtek. Sajnos vannak olyan emberek is, akik kereszténynek nevezik magukat, és a kereszténység nevében furcsa dolgokat tesznek, és ezen bizarr dolgok miatt üldöztetést szenvednek.

Amikor bibliaiskolába jártam Los Angelesbe és esténként villamossal jártam haza, volt egy lány a bibliaiskolában aki nagy gondot jelentett számomra. Nagyon hangos és furcsa volt. Az a típus volt, aki hosszú szoknyát és gyapjúharisnyát viselt, mindig összefonva hordta a haját és sohasem sminkelte magát. Egy ideig az operában énekelt és meg is volt hozzá a hangja. Nagyon hangos volt, semmi mértékletesség nem volt ebben a lányban. Amikor nevetett, hangosabban nevetett mint bárki más, amikor beszélt, hangosabban beszélt mint bárki más és engem rendkívül idegesített. Valahol a belvárosban dolgozhatott Los Angelesben és időnként ugyanarra a villamosra szállt fel mint én. Amikor felszállt a villamosra és észrevett engem, felkiáltott azon az erős, operához szokott hangján: „Dicsőség az Úrnak, testvér“. Mivel egyébként is furcsa jelenség volt, mindenki megfordult, hogy vajon kihez beszél. Olyankor én is hátrafordultam a többiekkel együtt, és úgy tettem mintha nem ismerném. Csak összenéztem a körülöttem levőkkel, hogy hát: „Elég ciki, ugye?“ A következő alkalommal odamentem hozzá és elmondtam, hogy nem nagyon örülök amikor ezt csinálja a villamoson, és annak sem, hogy nagyon sokszor az osztályteremben is túl hangos. Azután megmutattam neki azt az ígét, hogy az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben. Erre sarkon fordult és azt mondta: „Köszönöm Uram az üldöztetést“.

Az Úr nem mond boldognak, ha furcsaságodért és bizarr viselkedésedért üldöznek, hanem ha az igazságért és az Ő nevéért teszik ezt. Ha üldöztetést szenvedsz, akkor bizonyosodj meg róla, hogy ez Jézus Krisztus miatt van és nem valamelyik furcsa tulajdonságod miatt.

Jézus örvendezésre hív bennünket, ez azonban nem olyan könnyű, amikor Jézus miatt üldöznek és gyaláznak. A természetes reakciónk ilyenkor inkább az, hogy elkezdünk duzzogni: „Jól van Uram, akkor inkább meg sem szólalok és akkor csak szomorkodok“. Nem szeretjük, ha üldöznek és gyaláznak minket, Jézus mégis azt mondta: „Örüljetek!“ Te tudsz örülni?

Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk arról, hogy Péter és János a templomba menet a Jézus Krisztusba vetett hit által meggyógyítja a sántát. Emiatt letartóztatják és a Nagytanács elé állítják őket. A Nagytanács tagjai pedig megverették őket, és megparancsolták nekik, hogy többé ne szóljanak Jézus nevében.

„Ők pedig örömmel távoztak a nagy tanács színe elől, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az ő nevéért“ – olvassuk róluk. Ez kiváló példája annak, hogyan teljesedtek be Jézus szavai a tanítványok életében.

ÖrüljeteK és újjongjateK

Vajon miért? Először is azért,

mert jutalmatok bőséges a jmenyben.

Másodszor pedig mert jó társaságban vagytok,

hiszen így üldözték a prófékátat is akik elöttetek éltek.

István is ugyanezt a kérdést tette fel Nagytanácsnak: „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyátok? Mindig az atyáitokról beszéltek, milyen nagyszerűek voltak, az atyáink így, az atyáink úgy. Melyik prófétát nem üldözték és nem ölték meg. Ti még rosszabbak vagytok, hiszen azt öltétek meg, akiről a próféták jövendöltek.“ István felhívja a figyelmüket arra, hogy nem fogadták el az Isten által küldött prófétákat. Mivel Isten összes igaz prófétáját üldözték, ezért örülnünk és újjongnunk kell, ha ugyanezt teszik velünk is. A hamis prófétákat tisztelték és szerették, de az igaz prófétáknak nem volt könnyű dolguk, mert az emberek nem akarták hallani Isten igazságát. Szívesebben választják a hamis biztonságérzetet: „Ó, minden rendben lesz! Isten azt akarja, hogy meggagzdogodj és Mercédeszed legyen.“ Vajon ki ne hallaná ezt szívesen, hiszen olyan jól hangzik. Vegyük meg csak a Mercédeszünket. Isten igaz prófétái nem ilyen népszerűek.

Ezután Jézus arról kezd beszélni, hogy Isten gyermeke milyen hatással van a körülötte lévő világra.

Ti vagytok a föld sója.

A só t annak idején főleg tartósítószerként használták. Akkoriban nem volt vákuumcsomagolás, se hűtőszekrény. Amikor levágtak egy állatot, azokat a részeket, amelyeket nem sütöttek meg azonnal, alaposan be kellett sózni. A só pedig megölte a felszínen található baktériumokat és konzerválta - tartósította a húst. „Ti vagytok a tartósítószerrei annak a világnak, amelyben éltek“ - mondja Jézus a tanítványainak. Ti vagyok a tartósító hatás, ti vagytok a föld sója. Bárhová is jutott el az igazi kereszténység, tartósítóként működött az adott társadalomban. Ha valahol erős a keresztény hatás, erős a keresztények hangja, az a társadalom megmaradását szolgálja. Amikor azonban elhalkul a keresztények hangja, az a társadalom romlásnak indul és végül elpusztul.

Nézzük csak meg a történelmet! Vegyük észre, amíg a kereszténység erős, dinamikus hatást gyakorolt, addig megőrizte az adott társadalmat. Nézzük csak meg az Egyesült Államokat. Keresztény elvekre épült a nemzet, az ország alapításánál a kereszténységnek nagy hatása volt. Magába az alkotmányba is belekerült a vallási szabadság védelme, a gyülekezés, valamint

a vallásgyakorlás szabadsága. Mivel a keresztény hatás erős volt, nem féltünk kimondani azt, hogy Isten uralma alatt élünk. Az évek során azonban elhalkult a keresztények hangja, és láthatjuk, hogy milyen romboló hatások próbálják elmosni azokat az alapokat amelyre demokráciánk épült.

Láthatjuk a gyermekekkel való szexuális visszaélést. Egyre elterjedtebb a gyermekpornográfia. Egy férfi a gyülekezetünkből, aki a Los Angeles-i rendőrség gyermekek kizsákmányolásával foglalkozó részlegét vezeti, érdekes dolgokat mesélt. Akárhányszor rajtaütésszerű akciót hajtanak végre olyan helyeken, ahol gyermek-pornográf képeket készítenek, többnyire találnak sátánizmussal kapcsolatos irodalmat és sátánimádással kapcsolatos tárgyakat. Ugyanez vonatkozik a kegyetlen gyilkosságokra is. Ez is bizonyítja, hogy itt lelki harc dúl, nem csak perverz emberekről van szó. Mindennek sátáni eredete van, mi pedig nem test és vér ellen tusakodunk, hanem erők és hatalmak ellen.

Ha nem értjük meg mindezt, akkor nem tudunk felkészülni a harcra hiszen testi fegyverekkel próbálunk meg lelki harcokat vívni. Példának okáért, politikusoknak próbálunk meg leveleket írni, és hasonlókat. Amit viszont tennünk kell, hogy térdeinken állva könyörgünk Istenhez, hatalmát keresve és ébredésért imádkozva. Imádságunk fogja felrázni a nemzetet, hiszen a harcunk folyamán szellemi és démoni erőkkel kell megküzdenünk. *„Mert hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem lelkiek és erősek az isten kezében erődítmények lerombolására.”* A fegyver pedig az imádság, és ezt kell gyakorolnunk. Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a tartósítószer. Ha azonban a só megízetlenül, akkor már nem képes elvégezni a munkáját és már semmire sem jó. Ha a gyülekezet nincs tisztítóhatással a környezetére, akkor semmire sem jó. Azok a gyülekezetek, amelyek társasági klubként működnek, azok semmire sem jók. A gyülekezetnek dinamikusnak kell lennie, isteni hatást kell gyakorolnia a környezetére.

Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek.

Amikor a só megöregedett és használhatatlanná vált, akkor kiszórták az utakra. Az eső kimosta belőle a Nátrium-kloridot, ami elpusztította a növényzetet, megtisztította az utat a gyomtól, a fűtől, és így a sót az emberek szó szerint eltaposták.

Jézus itt arról beszél, hogy az egyháznak a föld sójának kell lennie. Ha nem így van, akkor már semmire sem jó, csak arra, hogy az emberek eltapossák.

Amikor Jézus az egyházzal, mint a föld sójáról beszél, nemcsak kihívást intéz az egyház felé, hanem tulajdonképpen ultimátumot ad neki: Vagy azzá leszel, amit Isten tervez számodra, vagy gyakorlatilag megszűnsz létezni, mert eltaposnak az emberek.

Ti vagytok a világ világossága

-folytatja Jézus. Hallgatósága ebben az esetben főleg halászokból állt, nem pedig művelt emberekből. Jézus Galileában volt, távol a nagyvárosoktól, távol Rómától, távol az athéni görög kulturától. Ott, a galileai domboldalon azt mondja ennek a szedett-vedett társaságnak, hogy: *„Figyeljétek, ti vagytok a világ világossága”*.

Ez annyira tetszik nekem. Milyen hatása kell hogy legyen az egyháznak erre a sötét világra? Ti vagytok az egyetlen világosság, ti vagytok az egyetlen remény.

Pál apostol Agrippa királynak beszélt elhívásáról, valamint a damaszkuszi úton történt megtéréséről. Ez alkalommal azt is elmondta neki, hogy az Úr arra hívta el őt, hogy megszabadítsa a pogányokat a sötétség hatalmából, és hogy átvigye őket Isten világosságába.

Ez tehát az egyház állandó küldetése: hogy az emberek szemeit megnyissa és a sötétségből a világosságra vezesse őket. A sátán hatalmából Istenhez vigye őket, hogy bűnbocsánatot nyerjenek és örökséget kapjanak a választottak között. Az egyház küldetése tehát: Ti vagytok a világ világossága.

Példájában Jézus valószínűleg valamelyik városra utal a galileai hegyek között, amikor azt mondja, hogy nem rejthető el a hegyen épült város.

A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.

Egy kisfiú, aki nem sokkal a megtérése után egy nem keresztény nyári táborba készült, a lelkipásztorához ment, hogy az imádkozzon vele. Imádkoztak azért, hogy a fiú erősen állhasson a hitében, és az élete bizonyosság legyen a táborban a többi gyerekeknek. Amikor visszajött, a lelkipásztor megkérdezte: „Na milyen volt, hogy ment?” „Ó, nagyon jó volt. Minden rendben ment, senki nem tudta meg.”

Az Úr Jézus azonban azt mondta, hogy nem azért gyújtják meg a lámpást, hogy a véka alá rejtsék, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, hogy világosságot nyújthasson mindenkinek a házban. A lámpás egyetlen célja az, hogy világítson, hasonlóképpen Isten célja az életeddel is az, hogy világítson a körülötted levő sötét világban.

Nem mindegy viszont, hogyan világítasz! Ennek többféle módja is lehet, de Jézus megadja számunkra az utastást.

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiket és dicsőítsék a ti mennyei atyátokat.

Előfordul, hogy valakinek úgy ragyog a világossága, hogy az emberek dicséretét, imádatát váltja ki vele. „Hát nem csodálatos ez az ember! Hallottad, láttad hogy mit csinált? Nagyszerű ez az ember!”

Lehet úgy jót cselekedni, hogy magunkra hívjuk a figyelmet. Van ugyanis valami a testünkben, ami arra vágyik, hogy mi álljunk a középpontban és az ezért járó dicséretet is magunknak akarjuk megszerezni.

Sokkal könnyebb mások előtt hősnek tűnni, mint egyszerűen csak önmagadban úgy tenni valami jót, hogy senki nem tud róla. Könnyű úgy nagyszerű és jó cselekedeteket véghezvinni, mikor mindenki téged figyel. „Látod mit csinál, hát nem csodálatos?” Amikor viszont senki nem figyel és senki sem vesz észre, az már egy más történet.

Amikor évekkal ezelőtt Huntington Beach-ben laktunk, akkor közvetlenül egy gyár mellett volt a lakásunk. Gyakran voltak olyan ködös reggelek amikor az ember nem feltétlenül azért kapcsolta be a fényszóróját, hogy jobban lásson, hanem hogy mások lássák az autót. Amikor ilyen időjárási viszonyok között vezet az ember, akkor könnyű elfeledkezni arról, hogy égnek a fényszórók, és könnyű úgy otthagyni az autót, hogy égve maradnak a lámpák. Az ilyen ködös

reggeleken gyakran odamentem ahhoz a gyárhoz, és lekapcsoltam más emberek égve felejtett lámpáját, hogy amikor este visszamennek a kocsijukhoz az akkumulátor ne legyen teljesen lemerülve és haza tudjanak vezetni.

Ilyenkor mindig arra gondoltam, hogy bizony nagy kár, hogy ezek nem tudják, hogy milyen rendes ember vagyok és hogy milyen jót cselekszem velük. Délután majd beülnek a kocsijukba és elhajtanak. Soha nem fogják megtudni, hogy az én kedvességemnek és jószágomnak köszönhetik ezt. Ha én nem lettem volna ott, hogy lekapcsoljam a lámpájukat, akkor lemerült akkumulátor várta volna őket.

Gyakran éreztem kísértést, hogy a kocsijukon hagyjak egy kis üzenetet: „Tudod, én kapcsoltam le a lámpát, és ha én nem lettem volna, nem tudnád vezetni. Egyébként itt lakom szemben, nem messze innen.“

Jó cselekedeteinkért mindig az emberek elismerését szeretnénk megszerezni. Jézus viszont azt mondta, hogy „úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat“.

Ahogy az evangéliumokat tanulmányozzuk, gyakran olvassuk azt, hogy a sokaság Jézushoz jött. Ő megérintette és meggyógyította őket, ezután az emberek Istent dicsőítve távoztak.

Amikor az emberek látták Jézus cselekedeteit, Isten kapta érte a dicséretet. Ez az egyensúly kell, hogy megmutatkozzon a keresztény életben is. Ti vagytok a világ világossága, de világosságotok úgy ragyogjon az emberek előtt, hogy amikor látják a ti jó cselekedeteiteket, akkor nem titeket dicsérnek, hanem a mennyei Atyátokat áldják és dicsőítik érte.

A Hegyibeszéd folytatásában Jézus a keresztény embernek a törvényhez fűződő kapcsolatáról beszél.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt, vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat.

A törvény az engedetlenséget halállal büntette. Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt azáltal, hogy meghalt, a mi engedetlenségünkért. Érkezésének másik célja, hogy betöltse a próféták tanítását, mint ahogy Ézsaiás mondta: „Mindnyájan tévelyegtünk mint a juhok, mindenki a maga útját járta, de az Úr Őt sújtotta mindnyájunk bűneiért“.

Azért jött tehát Jézus, hogy betöltse a törvényt és a próféták tanításait: „Nem azért jöttem, hogy érvénytelené tegyem a törvényt, hanem hogy betöltsem azokat“.

Pál Apostol írta, hogy „Krisztus a törvény célja“ azok számára akik hisznek, mert általa új kapcsolatba kerülhettünk Istennel. A Jézus Krisztusba vetett hitünk az alapja az Isten előtti igazságunknak, megigazulásunknak. Nem azért jött hogy eltörölje, vagy érvénytelenné tegye, hanem hogy betöltse a törvényt halála által.

Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző nem vész el a törvényből amíg minden be nem teljesedik.

Az ióta meg a vessző ékezetek a szövegben, amelyekkel a héberben a magánhangzókat jelölik. Egyetlenegy ióta és egy vessző sem vész el, amíg minden be nem teljesedik.

*Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában.
Ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, az nagy lesz a mennyek országában.*

Valaki egyszer megkérdezte Jézust, hogy melyik a legnagyobb parancsolat. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből“, majd hozzátette: „Szeresd felebarátodat mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.“

Ez a törvény és a próféták rövid összegzése: „Szeresd az Urat teljes szívedből és szeresd felebarátodat mint magadat“.

Pál Apostol azt mondta, hogy „a szeretet a törvény betöltése“. Aki szeret, az betöltötte a törvényt.

A törvény tiltásokban adatott: ne tedd ezt, ne tedd azt. Jézus viszont megfordította ezeket a tiltásokat és azt mondta, hogy szeresd Uradat, a te Istenedet és szeresd felebarátodat mint magadat. Ez a törvény betöltése.

*Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában, ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában. Ezután Jézus valami olyat mondott, ami biztos, hogy teljesen megdöbbenetette a hallgatóságát.
Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókéét és farizeusokéét akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.*

Ez a kijelentés biztos, hogy teljesen megdöbbenetette a tanítványokat. Elképzeléseik szerint senki sem volt igazabb a farizeusoknál és az írástudóknál, hiszen ők csak ezért éltek. Ezek az emberek mások tudtára adták igaz voltukat: különleges szegélyű ruhákba öltöztek, nyilvánosan imádkoztak vagy jó cselekedeteket hajtottak végre.

Jézus rájuk utalva mondta, hogy ők még a szűnyogot is megszűrik. Mit akart ezzel mondani? A törvény szerint tilos bárminek a fogyasztása, ami vért tartalmaz. Előfordult, hogy az utcán egy farizeus öklendezni és hányni kezdett. Mindezt azért tette, mert séta közben egy szűnyog vagy muslinca beropült a szájába és most minden áron meg akart tőle szabadulni. Semmilyen állatot sem akart még véletlenül sem lenyelni vagy megenni, hiszen vér volt benne, vagyis nem volt kóser.

Jézus pedig azt mondja, hogy még ezeknél embereknél is igazabbnak kell lenniük, ha be akarnak menni a mennyek országába. Hogyan lehetséges ez? Hiszen azok az emberek állandóan a törvény szerinti igazságot gyakorolták.

Jézus azonban továbbmegy és megmagyarázza, hogy mit is értett ezalatt.

Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek:

A tanítványok nem tudtak héberül olvasni. A törvényről csak az írástudóktól és a farizeusoktól hallhattak. Az átlagember akkoriban nem tudott héberül, Krisztus korában arámul és görögül beszéltek az emberek. Héberül csak a tudósok tudtak, így az emberek tulajdonképpen nem

tudták az Szentírást saját nyelvükön olvasni. Tehát az írástudókra és a farizeusokra kellett támaszkodniuk. Ezért mondta azt Jézus, hogy *hallottátok*, hogy megmondattott.

Jézus itt öt olyan tanítást fog megemlíteni, amit az írástudók és a farizeusok tanítottak az embereknek a törvényről és a törvény értelmezéséről. Jézus először arról fog beszélni, hogy ők hogyan tanították a törvényt és azután, összehasonlításképpen elmondja, hogy Isten hogyan értelmezi a törvényt.

Az alapvető különbség a farizeusok és írástudók valamint Isten törvénymagyarázata között, hogy ők pusztán fizikai jelentőséget tulajdonítottak neki, míg Isten a lelki élet irányelveinek szánta őket. Isten szemében fontosabb a hozzáállásunk, mint maguk a cselekedeteink.

Manapság is sok az olyan ember, aki ügyel cselekedeteire, de helytelen a hozzáállása. Isten számára a hozzáállás, az indíték a fontos, amelyből azután cselekedetek következnek.

Elképzelhető tehát, hogy valaki valami jót tesz, de mégsem helyes az, hiszen rossz a hozzáállása az adott dologhoz. Lehet, hogy valaki csodálatos dolgokat tesz Istenért és a gyülekezetben szolgál mindenféle módon, de rossz a hozzáállása. Istent nem érdekli, hogy milyen csodálatos cselekedeteket hajtott végre, azért mert nem helyes hozzáállással tette azokat.

Isten számára sokkal fontosabb a szíved állapota, hogy milyen hozzáállással viszonyulsz dolgokhoz, mint a cselekedeteid.

A farizeusok tehát úgy értelmezték a törvényt, mint ami az ember cselekedeteit irányítja, míg Isten szemében a törvény a szívünk hozzáállásról szól.

A farizeusi értelmezés szerint a törvény betartható volt, de az isteni mérce pontosan az ellenkezőjére mutatott rá. Isten célja a törvénnyel az volt, hogy ráébressze az embert alkalmatlanságára és saját bűnös voltára. A törvény olvasása bűnbánatot kellett volna, hogy eredményezzen ezekben az emberekben, ehelyett öngazultakká, büszkévé és felfuvalkodottá váltak. A törvénymagyarázatuk tehát öngazultsághoz vezetett és büszkeségükben mindenki mást lenéztek.

Jézus beszélt az ilyen emberről. Bemegy a templomba és hálát ad Istennek, hogy nem olyan mint a többiek. Többet imádkozik és böjtöl, majd felsorolja Istennek jó cselekedeteit. Jézus a történetet a bűnös emberrel folytatja, aki szintén bemegy a templomba. Még a szemét sem meri az égre emelni, hanem a mellét verve így szól: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek“.

Jézus szerint ez utóbbi hagyta el megigazulva a templomot, mert Isten megbocsátott neki. Míg az alózó imádságai semmit nem jelentettek Neki.

Mindez a helytelen törvényértelmezés eredménye volt, mert csak a külső, látható cselekedetekre irányult, és nem foglalkozott a törvény lelki vetületével: a gondolatainkkal és szívünk hozzáállásával.

Jézus itt szembeállítja a farizeusi törvénytanítást Isten tanításával. Mindezzel a célja az lesz, hogy felhívja a fogyelmünket arra a tényre, hogy Isten előtt mindannyian bűnösök vagyunk.

Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne öl!

Az eredetiben szó szerint az áll, hogy „Ne gyilkolj!”

Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Hát nem ezt mondja a törvény? De igen. Azt mondja: Ne gyilkolj! - ez a törvény. Akkor mi baja van ezzel Jézusnak? Tudod, hogy Isten a törvény írásakor mit értett ez alatt? Mit jelent ennek a parancsolatnak az áthágása? Gyilkosságnak nem csak az minősül, hogy addig ütsz valakit, amíg elveszíti az eszméletét, addig fojtogatsz valakit, amíg már nem bír lélegezni, vagy hogy beledöföd a tört a szívébe.

Én pedig azt mondom nektek, – folytatja Jézus

Jézus tehát meg fogja magyarázni, hogy mit jelent a törvény Isten szerint, ezért nem feltétlenül kell elfogadniuk, amit a farizeusok mondanak

... hogy aki ok nélkül haragszik atyjafiára méltó arra, hogy ítélkezzenek felette,

Pontosan az ilyen, valódi okot nélkülöző és féken nem tartott harag vezet valakit gyilkosságra. Lehet, hogy benned is van ilyen féken nem tartott és ok nélküli harag. Lehet, hogy a szószerinti gyilkosságtól tartóztatod magad, de bensődben forrongsz, dühös és mérges vagy. Jézus definíciója alapján megszegted a parancsolatot.

Soha nem süllyedtél a gyilkosságig, tehát úgy gondold: Igaz vagyok, nem tettem semmi a törvényelleneset! A bensődben viszont forrong a harag.

Aki pedig azt mondja atyjafiának: Ostoba! - méltó a főtörvényszéki eljárásra, aki pedig azt mondja: Bolond! - méltó a gyehenna tűzére.

Ha tehát áldozati ajándékokat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékokat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékokat.

Geometriából annak idején azt tanultuk, hogy két pont között a legrövidebb út az egyenes. Lehet, hogy ez igaz a geometriában, de nem feltétlenül igaz az Istenhez vezető úton.

Amikor Istenhez közelítünk és ajándékot viszünk neki az oltárhoz, gyakran a legrövidebb út, ha egy olyan testvéren keresztül tesszük ezt, akit megbántottunk. „*Előbb menj el, békülj ki atyádfiával és csak azután térj vissza és vidd fel ajándékokat.*”

Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled bírónak, a bíró pedig a szolgának és így börtönbe kerülj. Bizony, mondom néked, ki nem jössz onnan amíg meg nem adod az utolsó fillért is.

Itt természetesen Jézus az adósok börtönéről beszél. Tehát jöjj ki jól az emberekkel, szeresd őket.

Hallottátok, hogy megmondattok: Ne paráználkodj! Én pedig azt mondom nektek: Aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében.

Az első szakasszal kapcsolatban sokan mondhatjátok öngazultan: Én soha nem paráználkodtam.

Amikor viszont Jézus a törvényt értelmezi elmondja, hogy mi volt Isten célja ezzel a parancsolattal. Jézus rámutat a szívünkben rejlő kívánságainkra és bizony magunkra ismerünk ebben. Az Úr szemében a kívánság már bűn. Látjuk tehát a különbséget, Jézus és a farizeusok értelmezése között. Jézus felhívja a figyelmünket, hogy mindannyian bűnösök vagyunk Isten szemében. A farizeusi értelmezés csak felfuvalkodottsághoz és öngazultsághoz vezetett.

A törvény célja tehát, hogy ráébresszen bennünket bűnös voltunkra, hogy többé ne saját igazságunkra támaszkodjunk. Isten igazságát kell keresnünk, amely Jézus Krisztusban meg is adatott nekünk. Jézus igazságába burkolózva mi is megállhatunk Isten előtt. A törvény tanítómesterünk volt, aki Jézus Krisztushoz vezetett minket.

Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.

Amikor a Hegyibeszédet vagy Jézus más szavait tanulmányozzuk, akkor nagyon vigyáznunk kell az értelmezéssel. Ha értelmezésünk nevetségessé tesz egy ígérést, akkor a hiba bennünk keresendő.

Vegyük észre hogy amikor azt mondja: „*Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki és dobd el magadtól*“, akkor azt nem szó szerint érti. Jézus nem a szemed kivájasát várja tőled, amikor kívánsággal tekintesz egy lányra. Ha még ki is vájnád a jobb szemedet és el is dobnád magadtól, akkor is ott van még a bal szemed.

Ha történetesen rabló lennél, mondjuk zsebtolvaj, és a jobb kezeddal lopnál, akkor jobb kezed levágása semmit sem segítené, mert a ballal is ugyanazt tennéd.

Jézus nem szó szerint érti, amikor testünk megcsonkításáról beszél. Megpróbálja felhívni a figyelmünket, hiszen a gondolat, hogy kivájjuk a jobb szemünket, mindannyiunk számára nagyon visszataszító és undorító. Kiráz tőle a hideg. Fűrészeljem le a kezem? - borsózik tőle a hátam, ha belegondolok, hogy ott fekszik a kezem a fűrész mellett. Gondolj csak bele - mint aki jól végezte dolgát, zsebre vágod a saját kezéd. Fúj, már a gondolata is visszataszító.

Jézus ezzel hatásosan felhívja a figyelmünket arra, hogy a mennyek országába való bemenetel nagyon fontos téma. Életünk legfontosabb kérdésévé kell, hogy váljon. Ez fontosabb egészségünktől vagy testi épségünktől. A mennyek országa a legnagyobb cél az életünkben, a legeslegnagyobb vágy és ezért megér bármilyen áldozatot.

Ne zavarjon tehát az a tény, hogy ha időnként áldozatokat kell hoznom az örökkévaló mennyek országáért.

Majd következik harmadik példa:

Megmondattott ez is: Aki elbocsátja feleségét, az adjon neki válólevelet. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság esetét kivéve, az házasságtörővé teszi őt, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.

Jézusnak a váláshoz való hozzáállása nagyon érdekes, főként ha figyelembe vesszük, hogy manapság milyen magas a válások aránya.

A törvény azt mondta, hogyha valaki feleségül vesz egy lányt, de később valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet és úgy küldje el a házából. Azokban a napokban a nőknek nem voltak jogaik. A férj elválhatott a feleségétől, de a feleség ezt nem tehette meg. Erről nem szólt egy törvénycikkely sem. A létező törvényt viszont addig csúrték-csavarták, mint napjainkban is, amíg végül liberálissá nem tették.

Amerikában, ha egy rendőr megállít és ok nélkül megmotoz és nem közli veled, hogy mik a jogaid, akkor téged felmenthetnek. Akkor is megúszod a dolgot felelősségre vonás nélkül ha történetesen kiderül, hogy a rendőr fegyvert talál nálad amivel egy két utcával arrébb történt gyilkosságot követtek el, és az áldozat pénztárcája és órája is nálad van. Mivel a rendőr nem járt el szabályszerűen, te szabad vagy.

A törvény értelmezésében és kiforgatásában már odáig jutottunk, hogy egy férfit azért bocsátottak szabadon, mert a tárgyaláson börtönruhát viselt, és ezzel azt feltételezték róla, hogy eleve bűnös. Pedig tényleg az volt, az összes bizonyíték ellene szólt, de mivel nem jelenhetett meg öltönyben és nyakkendőben az esküszék előtt, ezért végül is szabadon engedték.

Az értelmezés során tehát egyre liberálisabbá váltak a törvények, és ebben az esetben a válás törvényét illetően is nagyon liberális lett. Az eredeti parancs szerint, a férj akkor válhatott el a feleségétől, ha valami tisztátalanságot talál benne.

A Hallel rabi körébe tartozók ezt a törvényt nagyon szigorúan értelmezték: csak arra vonatkozott, ha a férj nem találta szűznek a lányt amikor elvette feleségül.

Később, más rabbik vezetése alatt álló iskolák ezt addig csavargatták amíg oda nem jutottak, hogy a legkisebb dolog is tisztátalanságnak bizonyult. Például a feleséged nem úgy készítette el a tojást ahogy szereted, tehát minden alapod megvan a váláshoz. „Nem tetszik a főztöd, mehatsz. Fel is út, le is út.“ Ha a feleség válólevelet kapott, nem maradt választása – mennie kellett.

A dolgok ilyen alakulása folytán nem meglepő, hogy egyre népszerűbb lett az ún. mátkapénz vagy hozomány.

A mátkapénz tulajdonképpen egy előre kifizetett tartásdíj volt. A lány apjának fizették ezt ki a házasságkötés előtt, aki megőrizte a lányának. Arra az esetre tartották fenn, ha később a nőt a férj elbocsájtaná, akkor az asszonynak legyen legalább valamennyi pénze. Nem is olyan rossz ötlet, hiszen a válás annyira könnyűvé és egyszerűvé vált. A férj bármilyen oknál fogva elválhatott feleségétől – nem tetszik a frizurája vagy a főztje – nem baj, akkor majd elbocsátom.

A válási törvényeket tehát liberalizálták. Erről később a 19. fejezetben Jézus még részletesebben beszél, és akkor majd mi is alaposabban részletezzük.

Hallottátok azt is, hogy megmondattok a régieknek, ne esküdj hamisan, az Úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál.

Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjétek: se az égre, mert az az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy király városa, de ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egyetlen hajad szálát sem tudod fehérré vagy feketévé tenni. (Ez még a hajfestékek megjelenése előtti időkben volt.)

Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „ez a gonosztól van“, arról beszél, hogy így becsaphatjuk az embereket. Amikor úgy mondunk nemet, hogy mások azt hiszik, hogy igent mondtunk; vagy pedig igent mondunk, de igazából nem akarjuk azt megtenni. Egyszerűen nem vagyunk őszinték.

Alapjában véve Jézus azt tanítja itt, hogy legyünk olyan emberek, akik betartják a szavukat és ígéreteiket. „A Bibliára esküszöm, hogy az igazat mondom,“ - ezt csak akkor mondja valaki, ha egyébként nem az igazat szokta mondani, és az emberek már nem bíznak benne. Legyünk olyan emberek, akik állják a szavukat, az igenünk legyen igen, a nemünk pedig nem.

Nem szabad másokat becsapnunk azzal, hogy nem egyenesen, őszintén beszélünk, például így: „Hát rendben, végül is megcsinálnám, de hadd imádkozzam még efelől testvér“. Igazából ezzel azt mondod: „Nem, egyáltalán nem akarom ezt megcsinálni, semmi kedvem hozzá, de nem akarom neked megmondani, mert nem akarlak megbántani“. Jézus viszont azt mondta, hogy legyetek egyenesek, őszinték és tartsátok be a szavakat. „Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túl megy ezen, az a gonosztól van.“

Hallottátok, hogy megmondattok: szemet szemért, fogat fogért.

Hadd magyarázzam meg, hogy hogyan magyarázták akkoriban ezt a törvényt.

Először is ezt a törvényt nem az átlagembereknek adta Isten. Ez a törvény a bírának szólt, akik ítéleztek azok felett, akiket hozzájuk hoztak. A bírák feladata volt, hogy méltó, igazságos büntetést szabjanak ki. A kiszabott büntetésnek az elkövetett bűnténnyel arányban kellett állnia. Tehát a büntetés legyen megfelelő és igazságos, ezért mondja Isten: „szemet szemért és fogat fogért“.

A farizeusok azonban úgy kezdték értelmezni, mintha személyesen, az egyes emberhez szólna. A törvényt tehát liberalizálták, mindenkire vonatkoztatták, sőt kötelességnek számított betartása.

Egyes családokban a mai napig él a bosszú és a viszály, amely ezen magyarázaton alapszik. „Ha ők megölték a mi klánunk egyik tagját, tehát mi is megöljük az ő klánjuk egyik tagját, megverték a családunk egyik tagját, mi is megverünk valakit az ő családjukból. Erre szólít a kötelesség.“ Kötelességnek számított e törvény betartása, megszegése viszont a család hírnevébe került.

Jézus azonban felhívja a figyelmünket, arra, hogy ez a magyarázat nem helyes. Először is, nem az egyes emberhez szólt ez a törvény, hanem a bírákhoz, akiknek megfelelő büntetést kellett kiszabniuk amikor ítéleztek.

Jézus azonban azt mondta:

Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is.

Van aki ezt úgy értelmezi, hogy nincsen szükség rendőrségre. Ez azonban nevetséges és butaság. Nem is lehet ez a helyes értelmezés, hiszen Jézus nem mondott nevetséges és buta dolgokat.

Jézus itt egyszerűen azt mondja, hogy ne álljunk bosszút magunkért. *„Annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda a másik arcodat is.”*

Ha valaki pereskedni akar veled és el akarja venni az alsó ruhádat, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.

Azokban az időkben a római katonának jogában állt rákényszeríteni arra, hogy egy mérföldön át cipeld a csomagját. A római törvények megengedték, hogy a járókelőhöz odamenjen egy római katona a csomagjával és arra kényszeríthette, hogy vigye azt.

A zsidók persze gyűlöltek a római elnyomást, és folyamatosan lázadtak ellene. Elképzelhetjük, hogy mennyire feldühítette őket, amikor egy római katona csomagját kellett cipelniük.

„Ha egy mérföldnyi útra kényszerít valaki, menj el vele kettőre,”- mondja Jézus. Gondolj csak bele, milyen nagyszerű lehetőség a második mérföld a bizonyosságtételre. Az illető biztos azt gondolja rólad, hogy valahogy más vagy mint a többiek.

Aki kér tőled, annak adj. És aki kölcsön akar kérni tőled, attól ne fordulj el. Hallottátok, hogy megmondattok: szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek mennyei Atyátnak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket,

Isten ugyanúgy kezel minden embert: a jókat és a gonoszokat is. Esőt ad a jóknak és a gonoszoknak, felhossa a napot mind a kettőre. Isten tehát nem személyválogató ezekben a kérdésekben. Nekünk is olyannak kell lennünk, mint a mennyei Atyánknak.

Jézus minden törvényt magyarázatát így kezdi: *„Én pedig azt mondom nektek. A farizeusok és írástudók azt mondják, én pedig ezt mondom”*. Mint már korábban is említettem, a farizeusi értelmezés öngazaltsághoz vezetett. Jézus értelmezése viszont mindenkit ráébreszt arra, hogy bűnös.

A törvény eredeti szándéka, hogy az emberek hozzáállását irányítsa. Amikor a hozzáállásod rossz volt Isten előtt, bűnössé váltál Isten szemében, szükséged volt megbocsátására és segítségére.

Az egész a törvény értelmezésén áll vagy bukik. Mi volt Isten szándéka a törvénnyel?, - hogy az ember hozzáállását irányítsa.

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? - fejezi be Jézus.

Nem arról van itt szó, hogy ha te szeretsz engem, én is szeretlek téged. Nagy ügy. Ez a természetes.

Ha csak atyátokfiat köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál?

Ha csak azokkal vagytok barátságosak, kedvesek és segítőkészek, akiket ismertek, akik a testvéreitek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, akkor mennyivel tesztek többet másoknál? Itt persze arról van szó, hogy keresztényként többet kellene tennetek másoknál. Ha pedig ezt nem teszitek, akkor hogyan dicsekedhettek azzal, hogy ti keresztények vagytok?

Jézus ezután azzal koronázza meg egészét - ha esetleg eddig nem érezted magad bűnösnek - , hogy

Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.

Erre én nem vagyok képes, egyáltalán nem tudok ennek megfelelni. Segítségre van tehát szükségem.

Hála Istennek, hogy Ő megadta ezt a segítséget – a megbocsátást számomra, Jézus Krisztus kiontott vérének keresztül.

Ha az Úr visszatér mielőtt elérkeznénk a következő fejezetig, majd integetek nektek a terem túlsó feléből, amint ott ülünk a mester lábainál és egyre többet tanulunk Isten szeretetéről.

„Mert Isten az eljövendő korszakokban meg fogja mutatni kegyelmének és szeretetének mérhetetlen gazdagságát Krisztus Jézusban a mi Urunkban.“

És milyen dicsőséges nap lesz az, amikor mindannyian ott állunk majd előtte tökéletesen Jézus Krisztusban, a mi Urunkban és Megváltónkban.

„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat fedhetetlenségben...“ Jézus az aki tökéletesen és fedhetetlenül tud minket az Atya elé állítani. Nem azért mert tökéletes vagyok, hanem azért, mert tökéletes vagyok Benne. A Biblia azt mondja, hogy *„benne lakik az Istenség egész teljessége testileg“* és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez. Itt ugyanazt a görög szót használja a „teljességre“, mint amikor azt mondja, hogy *„legyetek tökéletesek“*. *„... hogy dicsősége elé állítson fedhetetlenségben újjongó örömmel“*. Így fog téged is Isten színe elé állítani - teljes és fedhetetlen leszel Jézus Krisztusban.

Csak Isten kegyelme képes ezt elvégezni bennünk, Isten törvénye ugyanis mindannyiunkat halálra ítél. Jézus azonban azt mondta, hogy *„én azért jöttem, hogy betöltsem a törvényt“,* és ezért halt meg értünk.

Az egész fejezetben Jézus a törvényről beszél. *„Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem a törvényt és a próféták tanítását.“* Valóban ezt tette, amikor meghalt értünk, bűnösökért.

A törvény az lelki, én azonban testi vagyok. A törvény tehát elítél engem. Pál apostol azt mondja, hogy *„amikor eljött a törvény, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam“*. A törvény elpusztított, halálra ítél, mert én bűnös voltam.

Ha a törvény olvasása közben jól érzed magad, és igaznak találod magad, és azt gondolod: „Hát én nem vagyok olyan mint a többi ember.“ Akkor nézd csak meg újra a törvényt, vizsgálj meg, hogy milyen a szíved hozzáállása, mert Isten is azt nézi. Az ember a külsőre tekint, de Isten a szíveket vizsgálja.

Istent az olyan szív érdekli, amely összetörve fekszik előtte. Az olyan szív, amely megszorodott a saját bűne és vétke miatt. Az olyan szív, amely éhezik és szomjazik Isten után. Isten betölti majd az ilyen emberek szívét irgalmával, megtisztítja őket, és vágyakoznak majd Isten után.

Dicsőség az Úrnak.

Atyánk köszönjük neked, hogy vezetsz minket az életben. Köszönjük, hogy lábunk előtt mécses a te Igéd és az ösvényünk világossága, hogy az igazságod ösvényén járassunk, a te nevedért.

Köszönjük Atyánk azt a kiváltságot, hogy itt lehetünk és tanulmányozhatjuk az Igédet. Kérjük, hogy Szentlelked legyen velünk, és vigyázzon ránk, és őrizzen meg minket.

Istenünk, imádkozunk azért, hogy jöjjön el a Te országod, és legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy itt a földön is, hogy az emberek többé ne gyilkolják és pusztítsák egymást gyűlölködésük és a kapzsiságuk miatt. Akkor majd mindannyian a magunk szőlőtökéjéről és fügefájáról ehetünk és békességben élhetünk a Te királyságodban, abban a világban, amit Te készítettél a számunkra.

Jézus nevében imádkozunk. Ámen.